

[Brorsen.]

Derfor er det ordnet saaledes, at naar Parterne ikke kan enes — og det har jo været Tilfældet i Aar, som det var sidste Aar —, saa skal Forligsmanden tage Affære. Men kan han ikke hindre den truende Krig, kan han ikke faa Parterne til at vedtage det Mæglingforslag, han har stillet, saa møder Regeringen med Lovforslag, og saa er det Rigsdagen, der skal tage Affære.

Som jeg allerede har gjort opmærksom paa, var vi i Fjor omtrent paa samme Tid inde i en lignende Situation som den, vi er inde i i Aar, en Situation, hvori Statsminister Stauning mødte her paa Rigsdagen med Forligsinstitutionens Mæglingforslag og anmodede Rigsdagen om at ophøje det til Lov. Resultatet af Forhandlingerne sidste Aar blev en Lov om tvungen Voldgift, idet Oppositionen ikke kunde være med til, at Mæglinginstitutionens Forslag uden videre blev ophøjet til Lov. Vi mente, at det var mere betryggende, at det blev en Voldgiftsdomstol, bestaaende af uvildige Mænd, der skulde fælde Dommen mellem de to Parter.

Inden jeg gaar videre og med nogle Ord omtaler det Lovforslag, som er stillet af Regeringen, synes jeg, at det som et Forord til det, jeg har at sige om selve Lovforslaget, kunde være rigtigt at kaste et Strejfflys ind over hele den Situation, vi erhvervsmæssigt har her i Landet. Vi har en Arbejdsløshed af foruroligende Omfang. For kort Tid siden var den oppe paa 150 000 Mand, og jeg vil antage, at den i dette Øjeblik vil ligge omkring 125 000—130 000, og det til Trods for, at vi nu noget ind i April Maaned skulde være inde i den gode Arbejdstid. Det er klart, at dette medfører kolossale Udgifter for det offentlige og store Udgifter for Arbejdsgivere og Arbejdere, der jo maa ofre store Summer her, og hvad der til syvende og sidst er det allerværste, er, at denne store Arbejdsløshed i mange Tilfælde har Demoralisation til Følge.

Der er for os ingen Tvivl om, at den Politik, som Regeringen fører, er en medvirkende Aarsag til, at vi staar saa daarligt i det, som vi gør i dette Øjeblik. Landdistrikterne affolkes; det kan man konstatere med tørre Tal. Folk gaar ind til de store Byer, de gaar ind til Hovedstaden, fordi man dør er i Stand til at betale de store Lønninger. Det er naturligvis det, som frister; og man kan i og for sig ikke for-tænke de unge i, at de søger derhen, hvor de mener der er mest at fortjene.

Vi har en Situation, hvore Landets Hovederhverv, Landbruget, er saaledes stillet, at stadig fleres Eksistens er truet.

Jeg tror, at den Betragtning, som jeg sidst nævnte, ogsaa er ved at gaa ind i Bevidstheden hos Regeringspartierne netop i dette Foraar. Men ved Siden af har vi en Industri, der i Kraft af de Begunstigelser, den paa alle Omraader nyder, har store Fortjenester. Man kan jo sige, at i mange Tilfælde er Konkurrence fuldstændig udelukket, saa at Virksomhederne er i Stand til inden for de paagældende Omraader at give stort Udbytte. Vi har for kort Tid siden set offentliggjort i Aviserne store Dividender paa 10, 12, 15, 20 pCt., og for en enkelt meget stor Virksomhed har Dividenden passeret de 100 pCt.

Det er ikke mindst dette sidste, som bevirker, at man i visse Kredse mener, at man stadig og ustandselig kan dreje paa Lønskruen. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at der, naar vi betragter Helheden, er nogen Stigning i Prisniveauet fra sidste Aar til i Aar, men dette gælder ikke for Levnedsmidler. Og naar man nu vedtager dette Lovforslag, vil det ophøjet til Lov medvirke til, at Priserne i det kommende Aar atter bevæger sig opad.

Derfor er det rigtigt, naar vort Parti har udtalt, at dette er Skruen uden Ende. Saa kommer Tjenestemændene! Det har vi erfaret for kort Tid siden, da de rettede en Henvendelse til Regeringen og Finansministeren maatte fremsætte Lovforslag om, at der til Tjenestemændene skulde ydes et Beløb paa mellem 6 og 7 Mill. Kr. Begrundelsen var, at der havde fundet Prisstigning Sted, hvad man ikke kan benægte. Nu har Tjenestemændene faaet deres, og nu faar store Grupper af de Arbejdere, der er Tale om her, deres. Dette vil atter medføre en ny Prisstigning. Produktionsomkostningerne stiger ustandseligt, og næste Aar staar vi akkurat i den samme Situation, som vi staar i i Aar.

Og saa kommer det ærede Medlem for Kalundborg (Fr. Andersen) op og siger: vi er inde i en truende Situation, og det er aldeles nødvendigt, at Rigsdagen nu tager Affære! Hvor ender vi paa den Maade? Vi maa huske paa, at medens der nu sker en Lønstigning for en hel Del Arbejdere i forskellige Virksomheder og Tjenestemændene faar Løntillæg, saa bærer man sig over for Hovederhvervet, Landbruget, ad paa den ganske utilfredsstillende Maade, at man ved Lejlighed yder en Almisse. Det maa dette Erhverv klare sig med! Det store Erhverv maa klare sig ved, hvad Verdensmarkedet afkaster.

Tror man, at man kan fortsætte paa den Maade? Jeg tvivler meget om det, og